

Polabský Montmartre 2019

V sobotu jsem se po roce vydala na Polabský Montmartre. Jedná se o umělecký festival, který se už několik let koná o první červnové sobotě v Zámeckém parku v Brandýse nad Labem. Loni mě k podání přihlášky vybídla Bláža (Lenka Blaza Art), která mi pak byla po celý den příjemnou sousedkou. Jelikož jsem netušila, do čeho vlastně jdu, pojala jsem přípravu poněkud hipísácky a měla s sebou jen hromádku šitých obrázků – přáníček a nad sebou na zapůjčené šňůře pověšené na poslední chvíli přibalené quilty. Jen tak, bez popisek, bez cen. Neprodala jsem skoro nic, ale pár obrázků jsem rozdala přátelům, kteří mě přišli navštívit. Byl teplý den a pod kvetoucími lípami bylo příjemně. Odpočívala jsem, nemusela jsem pracovat na vzniku nové zahrady, cítila jsem se svobodně a velice jsem si to užívala, proto jsem se na letošní ročník opět přihlásila.

Přes všechna dobrá předsevzetí jsem přípravu příliš nevylepšila, opět jsem balila v pátek pozdě večer a v noci. Našila jsem podkafíčka z barevných zbytků a taky bláznivé textilní koláže, ze kterých jsem vytvořila malé taštičky na svačinu. Nebo na cokoli. Přihodila jsem do bedny zbylé šité obrázky a taky kdysi dávno pomalované dřevěné knoflíky. Na quilty, kterých jsem tentokrát brala víc, jsem našpendlila papírky s cenou. Dámy, které vystavují na Prague Patchwork Meeting, zejména ty zahraniční, by zcela nepochybně řekly, že to je hodně pod cenou. Na druhou stranu neumím svou práci ocenit, proto své věci raději rozdávám. Teď jsem ale na quilty drze napsala ceny od jednoho do necelých pěti tisíc, crazy tašky za 260 a podkafíčka za 55, při koupi čtyřdílné sady sleva deset ká čé.

Loni jsem neměla žádný cíl, letos jsem doufala, že si vydělám na malý stůl pod šicí stroj. Ale mé přání nemělo na skutečnost žádný vliv. Lidi chodili okolo, občas se někdo zastavil a prohlížel quilty a sem tam je někdo i pochválil. Jeden starší pán si koupil dva knoflíky za pár korun a udělal mi tím velkou radost, protože to přesně byl jeho úmysl. Jeden známý si koupil sadu podkafíček, neboť na jednom byly noty a buben, a příjemná maminka s malou dcerkou dlouze vybírala k další sadě ještě jedno ladící podkafíčko, protože doma jich je pět. Asteriska, neskutečně obětavá a vytrvalá podporovatelka všech aktivit, které souvisí se Zvířetníky, si koupila strakatou taštičku. O moc víc jsem toho neprodala, a tak jsem měla spoustu času nad celou akcí přemýšlet.

S postupujícím dnem jsem byla čím dál přesvědčenější o tom, že příští rok už nepojedu. Je to náročné balení a musím brzo vstávat, všechno šiju a připravuju na poslední chvíli, nervuju se a pak sedím celý den na skládací židli a je mi horko, a lidi si radši koupí tykadla nebo členku

ozdobenou umělými květinami, než originální keramiku, fotografii, skutečný obraz, batikované šaty nebo třeba strakatou taštičku. Myslela jsem na to, že mnozí si do zahrady koupí plastového krokodýla z hobby obchodu, místo aby si pořídili za téměř stejné peníze dekoraci od výtvarníka či zručného uměleckého řemeslníka.

Na jednu stranu se každý snažíme přesvědčit druhé o své jedinečnosti, ale ve skutečnosti nám chybí odvaha projevit svou individualitu a kreativitu. Nosíme trička s barevnými obrázky a nápisy, kterým ani třeba nerozumíme, ale pustit do svého života skutečné barvy a zářivost, prostě originalitu, to se často bojíme.

Balila jsem ještě před koncem akce, protože jsem byla hodně unavená a čekala mě cesta domů, vyložení auta, zalévání zahrady a krmení koček domácích a venkovních, neboť Vašek byl na víkendové akci mimo domov. Uléhala jsem s tím, že to bylo naposled, ale ještě než jsem usnula, došlo mi, že napřesrok musím rozhodně jet znovu. Právě kvůli tomu, co mě přes den trápilo.

Musím přivést starší i nové quilty a připravit na ně pěkné cedulky s názvem a informací o ceně v korunách i v EURO, jak jsem to viděla u vystavených plastik, obrazů i dalších uměleckých předmětů. Je moc dobře, že návštěvníci festivalu mají možnost vidět, že umělecké dílo je dražší než plakátový obraz z IKEA. Musím si připravit informační leták o tom, že na šňůře mezi stromy nevisí příkrývky, ale že to jsou textilní obrazy. U nás, v zemi, kde ve druhé polovině 20. stole vznikla technika netkaných tapiserií známá pod názvem art protis, málokdo tuší, že textilní obrazy jsou ve světě znovu populární, ať už jsou zhotoveny jakoukoli z nespočetných technik. Že si lidé byty zdobí a výzdobu obměňují, stejně jako si třeba každý rok pořizují nové boty a sukně.

Samozřejmě si také připravím nějaké drobnosti a nejspíš přivezu i to, co jsem neprodala letos, ale hlavním mým cílem bude naučit se nabízet své věci s větší elegancí, hrdostí, ale i úctou ke kupujícímu. Chci, teď už vědomě, podpořit myšlenku pořadatele a přispět do ojedinelé a pestré umělecké galerie pod širým nebem.

A taky bych ještě chtěla potkat toho malého kluka, který se s maminkou v podvečer zastavil u mého stolečku a nadšeně si prohlížel svačिनové taštičky. Chtěl, aby mu jednu koupila, ale už nešlo, protože si svůj díl radostí vybral tím, že byl na jakémsi malířském workshopu. Který si k mému potěšení podle všeho vybral místo návštěvy kina.

Ptáte se, jestli jsem mu tu taštičku dala? Ne, i když loni bych to nejspíš udělala a i letos jsem měla cukání.

Ale mám pocit, že takhle je to správně, i když to rozhodně není snadnější.

Taky mám ne pocit, ale jistotu, že jsem na letošním Polabském Montmartre hodně vydělala, protože jsem se tam hodně naučila a hodně pochopila. A snad i posunula o kousek dál.

Vyšlo na Zvířetníku 4. 6. 2019

https://neviditelnypes.lidovky.cz/zviretnik/umelecky-festival-v-brandyse-nad-lab-em.A190603_214437_p_zviretnik_kosa

{fshare}